

Kimerevített pillanat

Kimerevedik az idő, rácsszerkezetbe rendeződnek a város testére feszülő trolibuszvonalak, elnyúlt árnyéket vet az este, némán zuhan utána az éjszaka. Kopog az eső a tudat mélyén, sistereg a víz a kanyarodó autók gumibroncsai alatt. Ügyet sem vet rá a fásult tekintetű pénztárosnő, ahogy reménytelenül küzd a műanyaglabdából kicsomagolható decathlonos táskájával. Némán indul haza.

Egyszer a Balatonról hazafelé menet megmentett egy teknőst. Megállt az autópályán, épp nem jött semmi, kicsit visszatolatott, bekapcsolta a vészvillogót a külső sávban, még messze volt a legközelebbi kamion. Kiszállt, felemelte a teknőst az aszfaltról, és betette a kocsiba. Idegesen kaparászott az első ülés előtt a papírdobozában. Sóstónál engedték el egy mocsaras részen.

Otthon, Gyarmaton a nagyanyja a Deák Ferenc utca közelében lakott. Szerette a Deák Ferenc utcát, az elején állt a Pénzügyi Palota, ahová kisiskolás korában ebédelni járt, a másik oldalon a Zeneiskola, ahol zongorázni tanult. Az utcán előre, a gimnázium felé haladva sorakoztak a földszintes vagy egyemeletes nagypolgári házak. Gimnazistaként minden nap kétszer ment el köztük, oda és vissza.

A nagyanyjára emlékeztették, anélkül, hogy emlékezett volna rá, hogy a nagyanyjával valaha járt ott. De lehet, hogy járt, sőt valószínű. Vagy legalábbis a nagyanyja is látta őket valaha. A piacra a szomszédnénivel

ment, a kocsmában májashurkát kapott málnaszörppel, amit a talponálló-asztal alsó lapjáról, szalmaszállal ivott. A temetőben virágot tettek a szomszédnéni lányának sírjára.

Minderről halvány emlékei maradtak csak, a nagyanyját kivéve senkit nem ismerne meg abból az időből az utcán, ha szembe jönne vele. Sőt, lehet, hogy a nagyanyját se: négyéves volt, amikor meghalt. Azt tudja csak, hogy valaha nap mint nap járt ezeken a helyeken, és hogy ma is ott élnek az emlékezetében ezeknek a régi, elmosódott képeknek a formájában.

Miközben a múlt kontúrjai elmosódnak és időtlenné válnak, új értelmet kapnak az emlékezetben, és kirajzolják a jelent. A mindennél hangsúlyosabb, mindennél élesebb körvonalakkal rendelkező mostot, ami a múlt folytatása a mindenség papírlapjain. Csak ami van, annak van bokra, csak ami lett, az a virág. Csak ami bármelyik pillanatban a darabjaira hullhat, az létezik.

Esik az eső a Pozsonyi úton, sistereg a víz a kanyarodó autók gumiabroncsai alatt. A presszók népe üres tekintettel bámulja az asztalon mellette álló sör tetején lassan lebomló habot. Öröktől fogva ott ül és záróráig marad. Túléli a múltat, időzjelbe teszi a megváltást, emlékezeté szublimálja a mindent felzabáló és történelemmé hazudó időt. Eloldja, mint földtől az eget a hajnal, a pillanatot.

© Fortepan, Magyar Földrajzi Múzeum, Károssy Csaba

TALÁN

„Magamat várom mindig a repülőtéren.”
(Röhrig Géza)

talán igen
talán buddha
talán isten
talán vérzik

talán nem
talán zen
talán nyár
talán hál

talán eltört
talán ronda
talán szakadt
talán élő

talán ép
talán szép
talán forrt
talán holt

talán izzik
talán vége
talán halál
talán hibás

talán ég
talán még
talán szó
talán jó

talán térkép
talán fénylő
talán arany
landoló gép

talán füst
színezüst
talán vér
ha földet ér

© Fortepan, Schoch Frigyes